

عنوان مقاله:

پیامد کلامی نظام معرفتی پسامدرن

محل انتشار:

فصلنامه اندیشه دینی، دوره 11، شماره 41 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

رمضان مهدوی آزادبنی - استادیار دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

ارائه ی تفسیر جدید از شناخت در عصر پسامدرن سبب تغییر جهان بینی در فرهنگ غرب گردید. این دوره اگرچه دربردارنده ی عناصر فکری مختلفی است، نویسنده بحث خود را محدود به جزء معرفتی دوره ی مذکور می نماید. نویسنده بر آن است تا ضمن بیان تحلیلی مبانی معرفت شناختی عصر پسامدرن، پیامد و لوازم معرفت شناختی آن را در قالب نگرش دینی بررسی کند. در این باره مدعای نویسنده این است که میان مفروضات و مبانی معرفت شناختی عصر پسامدرن و مبانی معرفتی موجود در دین تعارضی وجود ندارد. عصر پسامدرن با بازنگری در مفروضات معرفت شناختی عصر جدید، تفسیر جدیدی از عقلانیت و حقیقت به همراه خود آورد. تاکید به درهم تنیدگی ذهن و عین، از دست رفتن اعتبار تفکیک سوژه - ابژه و کنار نهادن نقش بی طرفانه و منفعلانه ی ذهن در فرایند شناخت از ویژگی های عمده ی معرفت شناسی این دوره است. می توان به منزله ی نتیجه ی تحقیق پذیرفت که عصر پسامدرن با توجه به مبانی معرفتی اش در مقایسه با مفروضات معرفتی عصر جدید، قادر است شرایط مناسب تر و موفق تری را در دفاع از ارزش و جایگاه معرفتی باور های دینی فراهم نماید. وجود آموزه هایی مانند کران ناپذیری خداوند (که مستلزم کران ناپذیری فعل الاهی است) و هم چنین ایده ی وقوع من غیر احتساب امور در دین با جهان بینی پسامدرن توجیه پذیر است.

کلمات کلیدی:

شناخت، باور های دینی، پسامدرن، مبناگرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1605401>

